

Prelude

Het relaas van de voorbije Parijs-Brest-Parijs beperken tot de afgelopen 90 uur zou een zonde zijn. Alleen al aan de start komen van deze randonneursklassieker is een jarenlang proces geweest. De kiem werd reeds gelegd in 2004, toen ik als 16-jarige mijn atletiekspikes opborg na jarenlang blessureleed. Ik had echter ook een grote passie voor het wielrennen, en kwam via mijn nonkel bij de plaatselijke wielertoeristenclub terecht. Al vlug vond ik mijn draai op de fiets, en leerde ik beetje bij beetje mijn limieten kennen. Het talent om een hoog tempo te fietsen was niet aanwezig, in tegenstelling tot een goed uithoudingsvermogen. Ik beleefde het meeste plezier aan de langere ritten, die aanvoelden als mini reisjes. In het voorjaar van 2006 legde ik mijn eerste rit van 200km af, een dag die ik mij nog als gisteren herinner. Tijdens mijn studies stond het fietsen op een lager pitje, maar eens gediplomeerd in 2011 begon ik de kilometers terug op te drijven.

Inmiddels had ik via wieltoerist.be voor het eerst kennis gemaakt met het begrip “randonneurs”. Op de website van Geert Lammens las ik letterlijk elk reisverslag, en geraakte gefascineerd. Hoe was het toch mogelijk dat die mannen honderden kilometers aan een stuk konden fietsen op frieten en bier zonder moe te worden? Vroeg of laat moest ik dit ook eens proberen! Na een paar cyclosportieve wedstrijden en enkele “Brevets cyclo-montagnard français” duurde het toch nog tot in december 2016 vooraleer eindelijk mijn eerste BRM aflegde. Die dag leerde ik tussen Wachtebeke en Ploegsteert een pak leuke mensen kennen, en besloot ik mij verder toe te leggen op het rijden van BRM's. De trein was vertrokken...

Een trein bevat vaak dezelfde passagiers. Eén daarvan is Wouter, die ik leerde kennen op een BRM 200km in Doornik. Vanaf toen legden we veel ritten af in elkaars gezelschap, met als hoogtepunten de BRM 600km Brussel-Parijs-Brussel, de RM 1200km in Herentals, en de BRM 1000km Borders of Belgium. Vanzelfsprekend werden er ook plannen gesmeed om samen Parijs-Brest-Parijs af te leggen. Afgelopen voorjaar fietsten we samen de kwalificatiebrevetten van in Bellem (300km), Oudenburg (400km) en Groot-Bijgaarden (600km), wat ons een plaatsje aan de start in Rambouillet verzekerde. Andere bekende gezichten zijn Arlindo, met wie ik vorig jaar naar Bormio fietste, en Mitch, een vaste klant op de BRM's. Met ons vieren reserveerden we twee kamers in een hotel op een 15-tal kilometer van de start. Op de vooravond van PBP schoven we aan in een “All you can eat” om de nodige calorieën op te slaan.

Ouverture: Rambouillet (km 0) – Saint-Nicolas-de-Pélem (km 488)

Zondagmiddag begeef ik mij samen met Wouter, Arlindo en Mitch naar het park van Rambouillet. Op de parking aan de start ontmoeten we nog een pak andere Belgische randonneurs. We maken een praatje met Lieven, Ilse, Liesbeth, Bart en Rik. De sfeer is opperbest. De regenwolken maken stilaan plaats voor een waterzonnetje. We hebben er zin in! Wouter en ik gaan van start om 18u, Arlindo en Mitch pas om 20u. Op weg naar de start volgt er een klein stressmomentje wanneer blijkt dat Wouter een leegloper heeft. Gelukkig gebeurt dit vlakbij de camper van een bekend gezicht. De Nederlandse randonneur Remco, die ons vergezelde op dag 2 van Brussel-Parijs-Brussel leent ons zijn fietspomp, waardoor het euvel snel verholpen is. Remco's vriendin neemt nog snel een foto van de Belgen uit onze startgroep vooraleer we postvatten in ons startvak.

Christophe, Wouter, Pieter (ikzelf), Filip en Thomas aan de start

Ik voel mij relatief ontspannen, en ben blij dat we eindelijk kunnen doen waarvoor we naar hier zijn gekomen: fietsen! Om 18u komt het peloton in beweging. In het zog van enkele Italiaanse randonneurs schuiven Thomas, Filip, Wouter, Yves, Wim en ik rustig mee. TGV Christophe raast intussen het hele peloton voorbij. Niemand van ons die ook maar overweegt om mee te schuiven. Eens we de bossen van Rambouillet verlaten, krijgt de wind vrij spel. Het gedrag van onze groep wordt nerveuzer. Hier blijkt nog maar eens dat weinig randonneurs ervaring hebben met het rijden in groep. Ik ben dan ook heel blij als het parcours na een 80-tal kilometer heuvelachtiger wordt, en ieder zijn eigen tempo kiest. Verder doen de vele aanmoedigingen van de supporters langs de weg deugd. Onze landgenoten zijn intussen uit het zicht verdwenen, maar dat deert me niet, die zie ik wel terug aan de eerste bevoorradingspost. En inderdaad, wanneer ik in Mortagne-Au-Perche (km 118) arriveer, kan ik mij al vlug bij de rest voegen met een pasta bolognese voor mijn neus. Na een pauze van drie kwartier kiezen Wouter en ik ons eigen tempo. We verschuilen ons in een groepje met enkele Duitsers en Hongaren, en schieten goed op. Onderweg slaan we ook een praatje met Liesbeth, die ook het goede ritme heeft gevonden. Zonder veel energieverlies en sneller dan voorzien bereiken we de eerste stempelpost in Villaines-La-Juhel (km 216).

We verlaten Villaines omstreeks 4u 's ochtends. Het is intussen flink afgekoeld, en rond kilometerpaal 250 voel ik de vermoeidheid plots toenemen. Ik weet echter dat dit van tijdelijke aard zou zijn, op de BRM 400km maakte ik hetzelfde fenomeen mee in de vroege ochtend. Wouter voelt zich wel nog fit, en neemt het kopwerk voor zijn rekening. Pas als de zon opkomt, voel ik mij terug wakker worden. Desondanks ben ik zeer blij wanneer we Fougères (km 306) bereiken. Hier vinden we Filip, Thomas, Nic, en Hendrik terug. Na een eetpauze van een uurtje gaan we samen op pad richting Tinténiac, één van de kortere etappes van deze PBP. Na een zoveelste bord pasta in Tinténiac (km 360) vervolledigen Koen en Geert N. onze groep, waardoor we op de Bretoense wegen een mooi peloton van 8 Belgische randonneurs vormen.

De Belgische armada iets voorbij Tinténiac

Het parcours is zwaar, de wind staat nog steeds op kop, en ik voel mij één van de minderen van de groep. Ik ben dan ook blij dat ik in de wielen kan en mag meevolgen. Vooral Nic, Hendrik en de broers Fieremans rijden heel sterk, en lijken de vermoeidheid nauwelijks te voelen. Op een lange klim enkele kilometers verder laten Wouter en ik de groep rijden. Ook Geert en Koen kiezen voor een eigen tempo. Aan de controlepost in Loudéac (km 444) komen we weer allemaal samen, en zien we voor het eerst deze rit Frank en Rik terug, wat mijn moral toch wat opkrikt. We zijn ondanks de opkomende vermoeidheid goed bezig!

Inmiddels zijn we reeds meer dan 32 uur wakker. Het tempo dat Wouter en ik fietsen richting Saint-Nicolas-de-Pélem is verre van indrukwekkend. Dat ligt echter niet enkel aan onze vermoeidheid, maar ook aan de aard van het parcours. De beklimmingen zijn lang en steil, maar het landschap is o-zo-mooi! Ik ben helemaal in mijn element, neem foto's, en geniet van de kleine Bretoense dorpsfeesten. Omstreeks 20u bereiken we Saint-Nicolas-de-Pélem (km 488), waar Wouter en ik ons hotelletje opzoeken. De prettig gestoorde gastvrouw prepareert ons nog een lekkere pasta vooraleer we ons bed induiken. We vallen als een blok in slaap, en worden pas een kleine 5u later wakker.

Interlude: Saint-Nicolas-de-Pélem (km 488) – Quédillac (km 846)

Na een goede nacht slaap voel ik mij goed uitgerust, en zie ik het vervolg van PBP helemaal zitten. Na een snel ontbijt gaan we op weg naar Carhaix (km 521), waar we voor de eerste keer lang moeten aanschuiven om te eten, en naar mijn gevoel te veel tijd verliezen. Carhaix blijkt ook een waar slagveld te zijn: we zien overal mensen op de grond liggen, en zelfs iemand flauwvallen aan de eetstand. Als ik eens rondkijk, dan heb ik het gevoel er nog goed aan toe te zijn in vergelijking met andere deelnemers. Bij sommigen kan ik echt niet geloven dat ze nog in staat zijn om 700km verder te fietsen. De volgende bestemming is Brest! Om de havenstad te bereiken moeten we over de hoogste bult van deze PBP: de Roc'h Trevezel. Het eerste deel van deze helling verloopt via Huelgoat, en wordt in het donker afgewerkt. De top bereiken we vlak voor zonsopgang. Na een koude afdaling besluiten we in Sizun te stoppen voor een deugdlopende pannenkoek. Daarna warmt het weer op, en fietsen we verder.

Op weg naar Brest kruisen we verschillende Belgische deelnemers die reeds op de terugweg zijn: Ewoud en Michel groeten mij terug, Frank en Christoph zitten in "the zone" en hebben mij niet gehoord. De benen voelen goed en ik ben alles behalve vermoeid. Hoog tijd voor de verplichte foto op de brug richting Brest. Een prachtig uitzicht, en een kippenvelmoment krijgen we er gratis en voor niets bij! In Brest (km 610) aangekomen voelt Wouter zich niet goed. Hij heeft last van de darmen, en voelt zijn energiepeil dalen. Gelukkig hebben we voor één keertje de wind in de rug, waardoor we de tweede beklimming van Roc'h Trevezel aan een mooi tempo kunnen afleggen. Het uitzicht boven is fantastisch, één van de mooiste van PBP. Wouter en ik bereiken nog samen Carhaix (km 693), waar we deze keer kiezen voor een snelle stop bij de bakker in plaats van aan de drukke controleplaats. Helaas voelt Wouter zich nog steeds niet goed. Als we terug vertrekken, voel ik dat het verschil in tempo te groot wordt, waardoor ik besluit op eigen tempo verder te rijden.

Op weg naar Saint-Nicolas-de-Pélem haal ik Koen in, en besluit met hem verder op pad te gaan. De ervaren Koen is aan zijn 4e PBP bezig, en is net als Wouter een heel goede metgezel. Ons tempo komt goed overeen, en al keuvelend schuiven de kilometers snel voorbij. In het gezelschap van Koen's ouders eten we in Loudéac (km 782), vooraleer de laatste kilometers van deze dag af te werken. Richting Quédillac blijft het klimmen geblazen. De dag maakt plaats voor de nacht. In het dunbevolkte gebied is de alom gekende lichtvervuiling ver te zoeken. Koen en ik stoppen zelf even om de heldere sterrenhemel te bewonderen. We stoppen ook nog even aan een huisje voor een tas warme koffie en een koekje. Echt prachtig om te zien hoeveel mensen er hier midden in de nacht buiten staan om de randonneurs aan te moedigen en te bevoorraden. Nog steeds voel ik mij fris. Ik heb een goede dag, en heb het gevoel dat ik kan blijven fietsen. We twijfelen nog even om verder te rijden richting Tinténiac, maar besluiten toch halt te houden in Quédillac (km 846) om te slapen. Ik sluit de dag af met met 358km op de teller. Voor mij is het de eerste keer dat ik overnacht op een controlepost, en dat zal ik geweten hebben. Ondanks het feit dat we een goede matras krijgen, en niets tekort komen, slaap ik zeer slecht. We rusten in totaal wel een dikke 4u uit vooraleer aan te schuiven voor het ontbijt.

Samen met Koen, op weg naar Loudéac

Finale : Quedillac (km 846) – Rambouillet (1222km)

Omstreeks half 7 zetten Koen en ik onze weg verder richting Tinténiac (km 869). Ik besluit niet te lang te treuzelen, neem afscheid van Koen, en ga voor het eerst alleen op pad. Het voordeel hiervan is dat je makkelijker contact maakt met andere deelnemers. Zo geraak ik aan de praat met de sympathieke Gregory Smith, een ervaren Amerikaanse randonneur die dit jaar al de RM 1200km van Herentals heeft afgewerkt. Zo vlot het eerste deel richting Fougères (km 923) verloopt, zo zwaar krijg ik het in de daaropvolgende kilometers. Ik voel mij minder fris als gisteren, en besluit een langere tussenstop te houden. Tijdens een stevig middagmaal ontmoet ik de familie Recourt. Vader Bruno is deelnemer aan PBP, terwijl zijn zoon werkt als vrijwilliger aan de tussenstop in Fougères. Zijn shift zit erop, en hij zal vanaf nu zijn vader aanmoedigen aan de controleposten. Hij besluit ook mijn progressie te volgen via de app. We zullen elkaar later nog verschillende keren tegenkomen. Ongetwijfeld één van de leukste ontmoetingen tijdens deze PBP!

Tussen Fougères en de volgende stop in Villaines liggen 90km. Ik begin aan een zeer rustig tempo, en word na een halfuurtje ingehaald door een groep die aan een veel hoger tempo fietst. Toch besluit ik mijn wagonnetje aan te haken en na verloop van tijd enkele kopbeurten voor mijn rekening te nemen. Een tiental kilometer later blijft iedereen plots in mijn wiel zitten. Vreemd, want ik rij aan een trager tempo dan de groep initieel reed. Dit toont aan dat bij velen de energietank stilaan leeg is. Goede en slechte momenten wisselen elkaar in sneltempo af. En ook bij mij zouden er nog slechte momenten volgen: de Westenwind van de eerste 2 dagen is al sinds gisteren namiddag gedraaid naar Noord-Oost, en dit is naast fysiek ook mentaal een zware dobber. Hard waait het niet, maar wel genoeg om bij iedereen het tempo eruit te halen. Ook ik heb het gevoel niet goed op te schieten. In deze fase is het belangrijk er vrede mee te hebben dat het allemaal wat trager gaat. Eén groep rijdt echter allesbehalve traag: onze Belgische koersrandonneurs uit Weerde. Zij bezorgen mij net geen verkoudheid als ze me inhalen. Enkele minder sterke fietsers proberen krampachtig bij het groepje aan te pikken, wat voor een gevaarlijke situatie zorgt tijdens één van de afdalingen. Drie fietsers komen mij voorbijgeflitst en nemen een onverantwoord risico door een blinde bocht langs de binnenkant in te sturen. Ze merken pas net op tijd de automobilist op die uit tegengestelde richting komt en vermijden ternauwernood een aanrijding. "N'importe quoi!" roept een deelnemer het drietal terecht toe.

De tussenstop in Villaines-la-Juhel (km 1012) is mijn hoogtepunt van PBP! Honderden supporters staan ons vol bewondering op te wachten, en applaudiseren als we onze controlestempel gaan halen. De moeilijke kilometers zijn direct vergeten! Ik sla even een babbeltje met Ilse, die klaar staat om de weg naar Mortagne aan te vatten. Helaas is Villaines geen topper wat bevoorrading betreft. Ik moet het doen met enkele koffiekoeken. Ondertussen kom ik ook voor het eerst tijdens de rit Arlindo tegen. Hij schiet goed op, maar is op de sukkel met zijn achillespees. Hij laat zich verzorgen aan de medische dienst, en vervolgt even later zijn weg. Verder hou ik ook in de gaten hoe het met Wouter is. Hij heeft nog steeds last van de darmen, maar zet dapper voort. Tijd om terug op weg te gaan. Aanvankelijk was het mijn bedoeling om vandaag tot in Dreux te fietsen, op 43km van Rambouillet. Dit plan stel ik echter bij: ik zal al in Mortagne (km 1096) stoppen, op ongeveer 120km van de aankomst. Na enkele uren afzien bereik ik omstreeks 21u30 Mortagne. Ik boek een slaapplek, en laat aan Wouter weten dat ik om 3u aan de ontbijttafel zal zitten.

Als ik de dag erna na een viertal uurtjes slaap aanschuif voor het ontbijt, zie ik dat Wouter pas 4u na mij Mortagne heeft bereikt. Groot is mijn verbazing als hij 5 minuten later ook aan het ontbijt verschijnt. Hij heeft slechts een uurtje kunnen rusten, en valt bijna flauw aan de toiletten. Ik geef hem de raad om geen risico's te nemen, en vertrek alleen richting Dreux. De ochtend is koud, het parcours pittig, maar de zonsopgang maakt veel goed. Ik stuur een bericht naar Wouter met de vraag hoe het gaat, maar krijg geen antwoord. Ik vrees dan ook het ergste als ik in Dreux (km 1173) aankom. Met mij gaat alles opperbest, maar ik zou het erg jammer vinden moest Wouter het niet halen. Net op het moment dat ik besluit om te starten voor de laatste kilometers, verschijnt Wouter in Dreux. Hij heeft het heel zwaar, maar de finish is nabij.

Even later verschijnen ook Arlindo, Mitch, Francis en Guy in Dreux. Zij zullen allen deze PBP tot een goed einde brengen. Ik besluit om te wachten op Wouter om samen de laatste kilometers af te leggen. Eén ding valt ons op: in tegenstelling tot de rest van het parcours, zijn hier nauwelijks supporters te bespeuren! Best jammer, de goede sfeer van onderweg is ver te zoeken, waardoor het slotgedeelte van deze PBP toch wat een anticlimax is. Ook de aankomst in Rambouillet (km 1218) is slordig georganiseerd: er is geen afgescheiden parcours voor de deelnemers. In de laatste kilometer moeten we slalommen tussen de vele wandelaars en fietsers die na hun rit terug de auto opzoeken. Aan de aankomst krijgen we toch een deugddoend applaus van talrijke supporters, waaronder enkele bekende Belgische gezichten. PBP 2019 zit erop!

Onze aankomst, op foto vastgelegd door Babs

Postlude:

Uiteindelijk legde ik deze PBP af in 89u17m. Zoals Wouter het zegt: "We hebben voor 90 uur betaald, dan kunnen we ze maar beter gebruiken." Een snelle tijd is nooit een objectief geweest. Het belangrijkste is dat we plezier hebben gehad, dat we hebben doorgezet. Dat laatste element is een niet te onderschatten factor. Naar mijn gevoel is het rijden van lange afstanden meer een mentale kwestie dan een fysieke kwestie. Zolang je opgeven niet als een optie beschouwt, blijf je fietsen, zo simpel is het. Als ik terugkijk op mijn deelname aan PBP, dan kan ik alleen maar concluderen dat het heel mooi is geweest. Wil ik ooit nog eens deelnemen? Zeer zeker, al is vier jaar een te lange tijdshorizon om het engagement nu al aan te gaan. Eerst nagenieten van de afgelopen editie!

Guy, Wouter, Arlindo, Mitch en Pieter (ikzelf) na een geslaagde PBP